

O VETERNOM

KRÁĽOVI

Jeden kráľ kdesi mal jedného syna a jedno dievčatko. Ej, bol to za párik: šuhaj ako slnce a dievča ako zora! Mal sa otec z čoho tešiť, mal sa celý svet na čo dívať, keď sa brat so sestrou ruka v ruke prechodili po záhrade.

Raz sa kráľ s tou svojou dcérou za mestom v koči vozil, prevážal. Vtom zafučal vietor a princezná z koča zmizla. Díva sa kráľ, pozerá na všetky strany, ale po nej ani stopy. Rozposlal sluhov po celej krajine, tí hľadajú, hľadajú ako ihlu, ale nikde nič.

Vtedy sa len kráľ pustil do plaču a náreku! „Ach, apko môj!“ prerečie jeho syn, ktorému tiež nebolo ľahko okolo srdca.

„Nesmúťže tak, nesmúť, netrať nádej. Pôjdem ešte ja sestru hľadať a možbyť ju i nájdem.“

Kráľ požehnal svojho syna a vypravil ho, dobre ozbrojeného, do šíreho sveta. Ide on cez vršky, cez doliny, volá, vypytuje sa, ale o sestre nikde ani chýru ani slychu. Ako tak chodí horami, dolinami, sem i ta, príde raz k jednému jazeru, kde sa

šplachotal krdeľ kačiek. Strhne flintu z pleca a namieri do tej najväčšej. „Hop, šuhaj, hop! Nestrieľaj do mňa, veď ti ja budem na dobrej pomoci!“ zavolá naňho tá kačka. „Viem, kde ideš, a veru dobre ideš. Tvoja sestra je na veternom zámku.“

Začudoval sa kráľovič, prevesil si flintu cez plece a ide ďalej. Onedlho prišiel k veľkému mravenisku, práve mu bolo v ceste. Zastal a pichal doň palicou. Mravce sa zahmýrili, a iba keď vyjde veľký s krídlami a povie mu:

„Nebúraj môj palác, dobrý mládenec. Obíd' ho napravo, budem ti na dobrej pomoci.“

Milý kráľovič sa len usmial nad tou rečou, ale predsa nechal mravenisko na pokoji.

Tu príde zasa do jednej húšťavy. Tak sa v nej zamotal, že raz nevedel, kade von. Práve tam, kadiaľ by sa mohol prešmyknúť, zavadzal mu suchý peň a ten bol plnučičký-plný včiel. Vytiahne šuhaj šabľu, že peň vytne. Tu, ako raz zaťal, vyjde von včelia kráľovná:

„Nerúb do môjho domu, dobrý mládenec! Obíd' ho napravo a ja ti budem na dobrej pomoci.“

Poslúchol ju, obišiel ten peň a kliesnil si cestu ďalej.

Napokon sa už preťal cez tú húštinu, a tu vidí pred sebou na holom vršku vysoký zámok:

„No, chvalabohu, predsa som už tu!“ A pustí sa hore vrškom. Ale tu bolo ešte horšie. Fúkal taký vietor, že sa iba štvornožky, po biede-psote mohol dostať hore. Príde do zámku, klope - nič. Vojde do prvej izby, do druhej, nikde živej duše. Iba hen v tej tretej nájde pána švagra, Veterného kráľa, ako si von oblokom hvízda. Veterný kráľ sa hneď obrátil k nemu:

„Vitaj, švagre môj dobrý, vitaj!“

Ale ten nedbal na prázdne reči a hneď si pýtal naspäť svoju ukradnutú sestru.

„Ej, aký si ty chytrý, švagre!“ vraví Veterný kráľ. „Počkaj troška! Teraz si v mojej moci.“

A pojal ho so sebou na morský breh. Stiahol si z prsta prsteň a zahodil ho doprostred mora.

„Ak mi ten prsteň do rána donesieš, tak ti ju vydám,“ hovorí. „Ak nie, pôjdeš, odkiaľ si prišiel.“

Milý kráľovič len zmrzol od strachu a nepovedal nič. Veterný kráľ ho so smiechom nechal tam a iba toľko doložil, že sa uvidia ráno. Chodí mládenec okolo toho mora, chodí ako umučený. Tu zrazu priletí k nemu kačka:

„Ej, braček, ty si mi daroval život, nič sa netráp a ľahni si spať, ja ti ten prsteň donesiem.“

Na svitaní sa šuhaj zobudí a vidí si už prsteň na prste. Ako sa tak teší, pritrieli k nemu ten jeho švagor:

„No, čo je, ako je, máš ten prsteň?“

„Tu je!“ ukáže mu ho kráľovič.

„Tak dobre, no, ale to ešte nie je všetko. Pod' ty so mnou, švagrík drahý!“ Zaviedol ho na tú najvyššiu zámockú vežu, vzal so sebou vrece maku a rozsypal ho do vetra.

„Hľadže, keď mi do rána všetok ten mak pozbieraš, tak si slobodný aj s ňou!“

Smutne pozerá kráľovič na rozvraty mak a vzdychá. Vtom, kde sa vezme, tu sa vezme krídlatý mravec a vraví:

„Nič sa ty netráp, braček, choď a ľahni si. My ti do rána všetko pozbierame.“

Kráľovičovi troška odľahlo a šiel spať v dobrej nádeji. Kým prišiel ráno Veterný kráľ, mravce vyzbierali mak do posledného zrnka a vynosili ho na vežu.

„Dobre, švagre. Keď si taký súci chlap, tak si tú svoju sestru maj! Lenže si ju musíš poznať medzi dvanástimi dievčinami,“ vraví mu Veterný kráľ. Čo by som to bol za brata, keby som si nepoznal sestru! pomyslel si kráľovič. Daj sa mi svete!

Tu mu ich Veterný kráľ ukázal. Dievčiny boli rovnaké ako jedna. Všetkých dvanásť sa naňho rovnako usmievalo a všetky hovorili:

„Vitaj, braček, vitaj!“

Tu sa mu len začalo meniť pred očami. Tu on len zbadal, že je na ľade. Ako tak dumá, priletí včela a pošepne mu do ucha:

„Nič sa neboj, mládenec! Na ktorú si sadnem, to je tvoja sestra.“ Zaradovaný pozeral, na ktorú dievčinu si včielka sadne, k tej potom šiel a objal ju.

„Toto je moja sestra.“

„Tak je,“ nafúkal sa Veterný kráľ. „Len si teda choďte svojou cestou!“

A oni sa nedali dlho ponúkať, naradovaní šli k svojmu zarmútenému otcovi. Veď sa ten len potešil, keď zazrel, ako si idú ruka v ruke brat so stratenou sestrou!

Vtedy sa ešte len mal na čo dívať šírý svet!